

عنوان مقاله:

مزایای شیوه آموزش سنتی معماری ایران در دوره اسلامی

محل انتشار:

اولین همایش ملی معماری و شهرسازی اسلامی (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمدرضا پاکدل فرد - دانشجوی دوره دکتری معماری اسلامی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تح

وحیده جمیری - کارشناس ارشد برنامه ریزی درسی، دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

این مقاله با نگاهی به شیوه‌های آموزش سنتی معماران در ایران به بررسی و تحلیل مزایای این شیوه آموزشی می‌پردازد. شاهکارهای معماری ایران که موجبات حیرت و تحسین جهانیان را باعث شده‌اند، به دست توانای معمارانی ساخته شده‌اند که صاحبان دانش و فن ساخت و ساز بودند و علاوه بر آن در سایر علوم زمان نیز دستی داشته و گنجینه‌ای از علوم و فنون زمان را در سینه فراخ خود جای داده بودند. بی شک عوامل متعددی دست در دست هم داده بود تا چنین افراد جامع‌العلومی تربیت شوند، اما در این میان می‌توان شیوه‌های را که این معماران در آن آموزش دیده‌اند به عنوان یکی از مهمترین عوامل تلقین‌مود. نظام سنتی آموزش معماری در ایران بر پایه‌ی رابطی مستقیم استاد و شاگردی بود و فرد متعلم سال‌هاوردستی استادی را انجام می‌داد و از گنجینه علوم نهفته در سینه استاد بهره‌مند می‌گشت. در شیوه آموزش سنتی، نحوه انتخاب شاگرد، منش شاگرد و استاد و رعایت اخلاق حرفه‌ای، آشنایی با دورنمای حرفه‌ای در ابتدای دوره آموزشی، آموزش گام به گام، حضور استاد در تمام مراحل آموزش و یادگیری، سنجش آغازین، ارزشیابی تکوینی، ارزشیابی بر اساس هدفهای رفتاری، آموزش به شیوه کارگاهی و مدل یادگیری‌آموزه‌های معماری، آموزش مسائل اجتماعی و فرهنگی و یا به عبارت بهتر جامعه‌شناسی معمارانه و یادگیری تأثیر اقلیم بر معماری در محیط به طور ملموس هر کدام مزایایی بودند که موجب میشد شاگردمعمار آموزه‌هایش را به بهترین شکل درک نموده و این آموزه‌ها در وجودش نهادینه شوند.

کلمات کلیدی:

آموزش معماری، معماری اسلامی، نظام استاد شاگردی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/128803>

